

תזריע חיי"ז שיחה ג'

צרעת באה על לשון הרע שגורם פירוד הלבבות, ואם כן כשעוסק בהדלקת נר שבת - שענינה שלום בית – אזי הבית טהור.

בדין מצורע שנכנס לבית חבירו ללא רשות אומרת המשנה (נגעים פרק י"ג משנה י"א) "כלים מיד טמאין, ר' יהודה אומר אם שהה כדי הדלקת הנר" (שלדעת ר' יהודה הכלים טמאים רק אם שהה כדי הדלקת הנר).

ומבאר אאמו"ר שהנגעים באים מהסתלקות אור אבא והדלקת הנר הוא ענין המשכת בחינת חכמה, ולכן כל זמן שבעל הבית עסוק בהדלקת הנר הכלים טהורים.

ומבואר במפרשים שמדובר בהדלקת נר שבת, שלכן אין בעה"ב יכול להפסיק את ההדלקה ולומר למצורע לצאת. והביאור בפנימיות הענינים: צרעת באה על לשון הרע שגורם פירוד הלבבות, ואם כן כשעוסק בהדלקת נר שבת שענינה שלום בית – אזי הבית טהור [דהדלקת סתם נר אינו מבטיח את השלום, שאדרבא לפעמים ע"י הנר רואה דברים בחבירו שאינו יכול לסבול, והשלום הוא דוקא ע"י נר מצוה ותורה אור]. דכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם, שלום בין העולם להקב"ה, ורק שבכל התורה השלום שנפעל נראה רק ברוחניות משא"כ בנר שבת שבה השלום שנעשה על ידי התורה נרגש גם בגשמיות.

והנה הצרעת באה על ידי ש"י ושב ומתעסק בשיחת הרשעים" שעל ידי זה באים "לדבר באלוקים", ונר שבת פועל שלא יכשל בעץ ואבן, שהוא ענין עבודה זרה, "אומרים לעץ אבי אתה ולאבן את ילדתי".

ומכל הנ"ל מובן הכרח ההתעסקות שכל נשי ובנות ישראל ידליקו נרות שבת קודש, שעל ידי זה זוכה לבנים תלמידי חכמים, ובפרט בדור זה שהשידוך תלוי בדעתה - וממילא בחינוכה - של הבת.